

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 4

15. FEBRUAR 1926

75. AARGANG

SANDHEDENS KILDE.

(Af Præsident *Joseph F. Smith* i »Gospel Doctrine«.)

Vi hører ofte Mennesker vise Ringeagt overfor de af vor Frelser og Forloser Jesus Kristus fremsatte Lærdomme, fordi nogle af de Principper og Lærdomme, som han forkyndte, siges at have været udtalt før hans Tid af hedenske Filosofer.

En Mængde Eksempler bliver sommetider citeret for at vise, at de Idealer, der har sit Udspring i Jesu Kristi Lære, er direkte Gentagelser eller Udlæggelser af, hvad man kan finde i det gamle Testamente, i Særdeleshed i Psalmerne og den sidste Del af Esajas. Men paa den anden Side er det lige saa sikkert, at disse Idealer modtager en Fuldendelse og Berigelse ved vor Frelasers Gentagelse af dem, hvilken var langt over, hvad de forud besad, og stillede dem paa en fastere og sikrere Grundvold. Dette er, lad os sige det til at begynde med, fordi de var hans længe før, de nogensinde blev udtalt af Mennesker.

Selv i de fem særlige og karakteristiske Emner, som Bibel-
fortolkere i Almindelighed anser for at være Jesu originale

Lærdomme, finder vi lidt eller intet nyt udover en Fuldstændiggørelse. Disse siges at være Guds Faderforhold til os, Gudsriget og Borgerskab i dette, Messias, den Helligaand og Guds Treenighed.

Men Tanken om Gud som vor Fader var ikke ukendt, hverken blandt Hedningerne eller det gamle Israel. Zeus havde lige fra Homers Tid baaret Navnet: »Guders og Menneskers Fader«. Men baade i hedensk og jodisk Litteratur var Tanken kun overfladisk fremsat og betød næppe stort andet end »Ophav« (1. Moseb. 1: 26), og i de gamle jødiske Skrifter blev Gud mere specielt kaldet hans Folks, Israels, Fader (5. Moseb. 14: 1; Es. 63: 16). Men i Kristi Lære er der en meget mere omfattende og bogstavelig Betydning af Ordet Fader, og hans Forkyndelse af Guds Faderforhold til os kaster et Skær af Skønhed og Blidhed over hans Liv. Som et Eksempel: I de gamle Skrifter siges der: »Ligesom en Fader forbarmer sig over sine Børn, saa forbarmer Herren sig over dem, som frygte ham.« (Ps. 105: 14). Men ifølge Jesu Udlæggelse rækker Guds Kærlighed som en Fader ud over denne Begrænsning endog til dem, der er utaknemmelige og onde. »Men jeg siger eder: Elsker eders Fjender, velsigner dem, der forbander eder, gør eder godt, som hader eder, og beder for dem, som krænker eder og forfølger eder, for at I maa vorde eders Faders Børn, han, som er i Himlene; thi han lader sin Sol opgaa over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige.« (Matt. 5: 44, 45). »Men elsker eders Fjender, og gør vel, og laaner uden at vente noget derfor, saa skal eders Løn være stor, og I skulle være den Højstes Børn; thi han er god imod de utaknemmelige og onde.« (Lu. 6: 35).

Og paa samme Maade med de andre af Kristi Lærdomme; medens de maaske ikke er nye, saa er de berigede med en fyldigere, højere og mere kærlighedsfuld Forestilling om Gud og hans Hensigter, i hvilke Tvang er udelukket, og Sagtmodighed, Kærlighed og Selvopofrelse sat i Stedet og gjort til de virkelige Betingelser og selve Grundvolden for et Gud velbehageligt Liv. Selv Svaret paa den lovkyndiges Spørgsmaal.

ofte kaldet det ellefte Bud, »Mester, hvilket er det store Bud i Loven?« var blevet givet til Israels Born (3. Moseb. 19: 18) over 2000 Aar for, dets mere fuldkomne Betydning blev fremsat for den lærde Farisæer. (Matt. 22: 34—40).

Men hvad faar vi ud af alt dette? Skal vi derfor tilside-sætte vor Frelzers Lærdomme? Absolut ikke. Lad os huske paa, at Kristus var med Faderen fra Begyndelsen og er til fra Evighed til Evighed. Fader, Søn og Helligaand er én Gud og er al Sandheds Kilde. Fra denne Kilde har alle Oldtidens lærde Filosofer modtaget deres Inspiration og Visdom — fra den har de modtaget deres Kundskab. Dersom vi finder Sandhed i mindre Brudstykker ned gennem Tiderne, da kan det hævdes som en uimodsigelig Kendsgerning, at det udsprang fra Kilden og blev givet til Filosofer, Opfindere, Folkeledere, Reformatorer og Profeter formedelst Inspiration fra Gud. Denne kom fra ham gennem hans Søn Jesus Kristus og den Helligaand og ikke fra nogen anden Kilde. Sandhed er evig.

Da Kristus altsaa er selve Sandhedens Kilde, er han ikke en Efterligner. Han lærte Sandheden først; den var hans, før den blev givet til Mennesket. Da han kom til Jorden, forkyndte han ikke alene ny Sandhed, men han gentog nogle af de evige Principper, som indtil da kun tildels havde været forstaaet og forklaret af de viseste blandt Menneskene. Og idet han gjorde dette, forogede og fuldkommengjorde han enkelte af de Sandheder, som disse oprindeligt havde modtaget fra ham. Dette var han i Stand til paa Grund af hans højere Visdom og Evner, og hans Samvær med Faderen og den Helligaand. Han imiterede ikke Mennesker. De meddelte Verden paa deres ufuldkomne Maade, hvad Inspirationen fra Jesus Kristus havde lært dem, og de modtog deres første Forstaaelse af og Oplysning om evige Sandheder fra ham.

Kristus underviste Adam om Evangeliet og aabenbarede sine Sandheder til Abraham og Profeterne. Han inspirerede de gamle Profeter, hedenske saavel som israelitiske og ligeledes senere Tidens store Ledere og Foregangsmænd. Han inspirerede Columbus til at opdage Amerika, Washington til

at kæmpe for Friheden, Lincoln til at ophæve Slaveriet, Bacon i Filosofi, Franklin i Statsmandsklogt, Stephanson i at udnytte Dampen, Watts i Sang, Edison i Elektricitet og Joseph Smith i Teologi og Religion. Alle disse fandt i Jesus Kilden til deres Visdom og til de vidunderlige Sandheder, som de gav til Verden.

Calvin, Luther, Melancton og alle Reformatorerne var inspirerede i Tanke, Ord og Handling til at udføre, hvad de gjorde for Menneskeslægtens Oploftelse, Frigørelse og Fremskridt. De banede Vejen for det mere fuldkomne Sandhedens Evangelium, der skulde komme. Deres Inspiration, ligesom de gamles, kom fra Faderen, Sonnen og den Helligaand, den eneste sande og levende Gud. Dette kan ogsaa med Sandhed siges om den amerikanske Nations Grundlæggere og alle, som i Fortiden har kæmpet for social og religiøs Frihed i alle Lande. Der er intet Lys eller Sandhed, som ikke kom til dem fra ham først. Menneskene gentager kun, hvad de har modtaget fra ham. Han har ikke udtrykt nogen Tanke, der er opstaaet hos Mennesker. Jesu Lærdomme og Undervisning begyndte ikke med hans Menneskevordelse, thi han er evig ligesom Sandheden. Ikke alene inspirerede han de gamle fra Begyndelsen, men da han kom til Jorden, gentog han de evige, originale Sandheder og føjede store og herlige Ting til det, som Mennesker tidligere havde modtaget og udtrykt. Efter hans Tilbagevenden til Faderen vedblev han at interessere sig for sine Børn og for sit Folk ved at aabenbare nye Sandheder for dem, og eftersom Mennesker vokser i Kundskab om Gud, skal de blive mere og mere lig ham indtil den fuldkomne Dag, da Guds Kundskab skal skjule Jorden, som Vandet skjuler Havets Bund.

Det er derfor Daarskab at ringeagte Frelserens Lære, fordi han ikke udtalte noget helt nyt, thi med Faderen og Aanden er han Ophavet til alt det, der vedvarer — Sandheden — det, der har været, det, der er, og det, der skal vare til evig Tid.

DEN FRELSENDE NAADE.

(Af Ældste B. H. Roberts.)

»Den derimod, som ikke gør Gerninger, men tror paa ham, som retfærdiggør den ugudelige, regnes hans Tro til Retfærdighed.« (Rom. 4: 5.) »Thi af Naaden er I frelst ved Tro, og det ikke af eders selv, Guds er Gaven; ikke af Gerninger, for at ikke nogen skal rose sig.« (Ef. 2: 8, 9.)

Det er især disse to Skriftsteder, hvortil den Del af Kristenheden støtter sig, som hylder Læren om, at Frelse erholdes alene ved at bekende den Herre Jesus Kristus, og at Lydig-
hed mod Evangeliets Lové eller Ordinancer ikke er nødvendig for at opnaa Frelse. Da disse Skriftsteder er ens i Indhold og i Almindelighed fremsættes i samme Øjemed, kan de begge droftes under et.

1) At Salighed opnaas ved og igennem Guds Naade og ikke ved Menneskenes Gerninger, er en sand Lære. Hvem indstiftede den Saliggørelsens Plan, som kaldes Evangeliet? Gjorde Mennesket det? Nej, Gud var dens Ophav. Indstiftede Gud dette Saliggørelsens Evangelium, fordi Menneskene ved deres Gerninger havde gjort sig fortjent dertil? Nej; men ledet af sin store Kærlighed og Barmhjertighed til Menneskene grundlagde Gud dette Evangelium, for at han derigennem kunde frelse dem. Derfor er det af Guds Naade, at vi har Evangeliet, og eftersom det er igennem dette, at vi opnaar Frelse, er det fuldkomment rigtigt, naar Apostelen siger: »Af Naade er I frelst . . . Guds er Gaven.«

Hvis vi spørger om, hvorfra vi modtager vore timelige Velsignelser, som Mad, Drikke, Klæder og Husly, da vil enhver, som tror paa Guds Forsyn, svare: »De kommer fra Gud, de er hans Velsignelser, han giver dem til os af sin Naade. Derfor kan vi sige, at af Naade modtager vi Føde og Klæder — ikke af Gerninger, at ikke nogen skal rose sig — disse Ting er Guds Gaver.« Og dette Svar vil være rigtigt, thi Gud skabte Jorden. Han indblæste den Livets Aande i saavel Planteriget

som Dyreriget, fra hvilke vi skaffer os Føde og Klæder. Vi modtog altsaa oprindeligt disse Ting ved Guds Naade, og ikke ved Gerninger. Men hvorledes gør vi os denne Guds Naade umiddelbart tilgængelig og nyttig? Ved vort Arbejde. Vi pløjer Ageren, planter Sæden og holder Ukrudtet borte, saa at Sæden kan spire og vokse. Vi høster den og bringer den i Laden, og vort Udbytte staar i Forhold til vor udviste Flid og Arbejdsomhed. Men Guds Godhed ved at skabe Jorden og Livets Grundelementer gjorde det muligt, at vort Arbejde kunde blive frugtbringende. For det første har vi Guds Naade at takke for de timelige Velsignelser, som vi nyder i denne Verden, og dernæst vor egen Flid og Omhu. Hvis derfor en Person, der kun har sine Tanker henvendt paa den Rolle, som Guds Godhed og Naade spiller ved Tilvejebringelsen af Menneskenes Livsfornødenheder, skulde sige: »Det er ved Guds Naade, at disse Mennesker har Føde og Klæder, ikke af dem selv, Guds er Gaven« — vilde dette Udsagn saa være urigtigt? Jeg tror det ikke. Set fra et andet Standpunkt, med Tankerne henvendt paa Menneskenes Arbejde og Flid, kunde en anden sige: »Disse Menneskers Velstand skyldes deres Ihærdighed og Arbejdsevne. Ved deres Flid erhverver de sig Livets Goder,« — vilde der være noget forkert i dette Udtryk? Nej. De er begge rigtige, hver fra sit Standpunkt, men den mest fuldstændige Fremstilling af Sagen vilde være at sige: »Ved Guds Naade er disse Mennesker blevet velsignet gennem deres Arbejdsomhed.«

Saaledes forholder det sig med Evangeliet. Det er gennem Guds Kærlighed og Naade, at Frelsens Plan blev indstiftet; saaledes bliver Menneskene frelst af Naade, men det er ene og alene ved Tro, der leder til Lydighed, at de kan tilegne sig Fordelene af Guds Naade. Netop paa samme Maade, som at Menneskene kun ved deres Stræbsomhed kan tilegne sig de timelige Velsignelser, som Jorden frembringer af Guds Naade.

2) For at støtte denne Forklaring af de ovennævnte Skriftsteder bør Opmærksomheden henledes paa følgende: »Ikke

enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal komme ind i Himmeriges Rige, men den, som gør min Faders Vilje, som er i Himlene.« (Matt. 7: 21.) »Men vorder Ordets Gørere og ikke alene dets Hørere, hvormed I bedrage eder selv.« (Jak. 1: 22.) »Og saaledes, endskont han (Jesus) var Søn, lærte Lydighed af det, han led, og efter at være fulkommet blev Aarsag til evig Frelse for alle dem, som lyde ham.« (Heb. 5: 8, 9.) »Men efter din Haardhed og dit ubodfærdige Hjerte samler du dig selv Vrede paa Vredens og Guds retfærdige Doms Aabenbarelses Dag, han, som vil betale enhver efter hans Gerninger, dem, som ved Udholdenhed i god Gerning søger Ære og Hæder og Uforkrænkelighed, et evigt Liv; men over dem, som søge deres eget og ikke lyde Sandheden, men adlyde Uretfærdigheden, skal der komme Vrede og Harme,« o. s. v. (Rom. 2: 5—11.) Læs ogsaa Aab. 2: 23; 20: 12 og 22: 12.

Hvis Menneskene skal dømmes i Forhold til deres Gerninger, da bevirker disse enten Frelse eller Fordømmelse. Af Guds Naade blev Evangeliet givet, men uden at det adlydes, kan det ikke frelse. Baade Guds Naade og Menneskenes Tro og Gerninger er nødvendig til Salighed.

VÆRDIEN AF IRETTESETTELSE.

»Det er bedre at høre Skænd af den vise, end at man hører Sang af Daarer,« siger Salomons Ordsprog, denne Samling af de gamle Hebræeres Visdom. Og atter: »Den, der irettesætter et Menneske, skal derefter finde mere Gunst end den, der smigrer med Tungen.«

Evnen til at forstaa Værdien af en Irettesættelse er et Vidnesbyrd om et Menneskes sande Karakter. Naar en Irettesættelse gives, er det kun den noble og højsindede Mand, der roligt kan bedømme dens Værdi. Alle Smaalighederne i et Menneskes Natur — de smaa aandelige Snyltere: Stolthed, Forfængelighed, Egenkærlighed, Selvgodhed — rejser sig i

harmfuld, dirrende, tankeløs Modstand. Kun de store, besindige, dybe og rolige Elementer er i Stand til at bevare Selvbeherskelsen og upartisk overveje Irettesættelsens Betimelighed og bedømme dens Værdi.

Gladstone, en af Englands virkelig store Mænd, der bevarede sin Ro midt under den engelske Politiks stormfulde Periode, fremkom en Gang med en værdifuld Udtalelse vedrørende hans Stilling til Kritik. Han sagde: »Irettesættelse og Kritik skader aldrig nogen. Dersom den er uberettiget, kan den ikke skade dig, undtagen du mangler Karakterstyrke, og er den rigtig, viser den dig dine Svagheder og advarer dig mod Fejltagelser og Brist.«

Sokrates sagde, at den eneste Grund han havde for den Tanke, at han var klogere end de øvrige Atheniensere, var den, at han ikke vidste, at han ikke vidste Ting, som de heller ikke vidste, men som de troede, at de vidste. Der var en anden vigtig Grund, som han ikke nævned. Han forstod Værdien af en Irettesættelse. Da han blev ført bort for at lide Døden, bad han dem, der stod omkring ham, om at opfylde hans eneste og sidste Ønske. Det var at irettesætte hans Sønner, dersom de begik Fejl, ligesom han havde irettesat sine Landsmænd.

Sand Venlighed bestaar i at udpege en Fejl i Stedet for at lade den gaa upaataalt hen blot for at »staa sig godt« med Vedkommende. Hermed menes ikke idelig at skænde, eller at udbasunere Fejlen. Naar denne er bragt til hans Kundskab, er det Personen selv, der maa rette den.

Venlighed, der giver sig til Kende ved ikke at ville paadrage sig en eller anden Uvilje ved at fortælle ham om hans Fejl, er ofte kun et Skjul for Fejghed. Det er Selvkærlighed, der giver sig ud for Næstekærlighed. Den Moder, der er saa »god« mod sine Born, at de vokser op med daarlige Vaner og Unoder, der senere ødelægger deres Liv, er alt andet end god.

Det gamle Slagord om at »spare paa Riset og spolere Barne« er blevet brugt som et Skalkeskjul for Hidsighed og Raa-

hed. Men selve Tanken deri, at det leder til Daarlighed at være sparsom med Irettesættelser, er sand.

Ingen af os er fejlfri. Dersom vi ikke bliver irettesat, vil vi ofte fortsætte med det, som er daarligt, uden at opdage Fejlen. Den, der oplyser os om en Svaghed, som vi gerne vil af med, men som vi ikke selv har erkendt, er vor bedste Ven.

Oprigtig og velment Kritik er en af de mest værdifulde Ting i Livet. Men kun den virkelig vise og forstandige Mand er i Stand til at værdsætte den efter Fortjeneste, naar den kommer.

(San Francisco Examiner.)

STATISTISK RAPPORT FOR DEN NORSKE MISSION 1925.

	Bergen	Oslo	Trondhjem	Total		
Antal Missionærer ^{31/12} 1925..	7	8	3	18		
Antal Mormons Bøger omsat	16	134	17	167		
Antal andre Bøger omsat....	41	58	21	120		
Hefter over 16 Sider	4644	7651	3052	15,347		
Skrifter uddelt	43,522	67,263	30,159	140,944		
Evangeliske Samtaler.....	1047	1476	629	3152		
Møder afholdt	651	870	363	1884		
Børn velsignede	24	27	7	58		
Døbte	25	44	11	80		
Ordineret	9	12	3	24		
Emigreret	8	3	0	11		
Døde	4	14	1	19		
Antal bogført den ^{31/12} 1925	{	Sytti	1	1		
		Ældster	19	45	14	78
		Præster	7	22	5	34
		Lærere	8	24	2	34
		Diakoner	18	15	3	36
		Medlemmer	346	716	128	1190
		Børn	97	119	26	242
Total	495	942	178	1615		

PRÆSIDENT MARTIN CHRISTOPHERSEN.

Ældste Martin Christophersen ankom til Oslo Onsdag den 20. Januar efter en meget behagelig Rejse. Han forlod New York den 9. Januar med S/S »Oscar II« og kom til Norge for at overtage Ledelsen af den norske Mission efter Ældste A. Richard Peterson, der har præsideret over denne i næsten 3 Aar.

Broder Christophersen blev som femtenaarig ung Mand Medlem af Kirken og virkede som lokal Missionær i Frederikstad Gren indtil hans Afrejse til Zion i 1871. Derfra blev han kaldet til Missionsmarken i Norge i 1883—85 og præsiderede over Christiania Conference. I 1912—14 blev han kaldet til at præsidere over den skandinaviske Mission, der den Gang indbefattede Danmark og Norge med Hovedkvarter i København. Og nu igen har denne ivrige Forkæmper for Guds Riges Sag modtaget sin fjerde Kaldelse, denne Gang som Leder af den norske Mission. De norske Hellige byder ham hermed et hjerteligt Velkommen til Fædrelandet og haaber, at Guds Aand maa vejlede ham i hans Stilling som Missionspræsident, og at Gud vil velsigne ham med Styrke og Helbred, saa at han kan varetage Missionens Anliggender paa den bedste Maade, og at hans Arbejde maa blive til Gavn for Kirken som for dens Medlemmer.

MISSIONSNYHEDER.

Den danske Mission.

AFLØSNING: Følgende Ældster er hæderligt afløst og forlod Kobenhavn den 29. Januar for at rejse til deres Hjem i Zion: Herschel S. Lund og Oliver C. Petersen fra Aalborg Konference og Wallace P. Winkler og Leonal Rasmussen fra Aarhus Konference.

FORFLYTTTELSE: Fra Aarhus Konference er Ældste Eugene Erickson forflyttet til Københavns og Ældste Hugo D. Jørgensen til Aalborg Konference.

ANKOMST OG BESKIKKELSE: Ældsterne Adolph Nielsen fra American Fork, Utah, og Searen W. Hansen fra Mink Creek, Idaho, ankom til København den 21. Januar. De er beskikkede til at virke i Aarhus Konference.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

Den norske Mission.

AFLØSNING: Ældste Ernest H. Jørgensen, der har virket som Missionssekretær, er hæderligt afløst fra sin Missionsgerning og forlod Oslo den 27. Januar. Samtidig afrejste Præsident A. Richard Peterson, der af Kirkens overste Præsidentskab er løst fra at præsidere over den norske Mission.

Ældste Carl Jensen, der var virket som Konferencepræsident i Trondhjems Konference, er hæderligt afløst fra denne Stilling.

BESKIKKELSE: Ældste Harald Eriksen er beskikket til at præsidere over Trondhjems Konference.

ANKOMST: Ældste Hyrum Domgaard fra Manti, Utah, ankom til Oslo den 29. Januar for at virke som Missionær i Norge. Han maatte opholde sig nogle Uger i København, medens han ansøgte om Indrejsetilladelse.

Martin Christophersen,
Missionspræsident.

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING i Oslo havde Mandag den 25. Januar arrangeret en meget smuk og hyggelig Afskedsfest for Præsident A. Richard Peterson og Ældste Ernest H. Jørgensen. Der blev serveret Chokolade og Julekage, ligesom et godt Program udførtes. Erindringsgaver blev overrakt de bortdragende Brødre som et Bevis paa den Sympati

og Erkendtlighed, som Søsken de nærrede for dem. Dybt roet takkede de for Gaverne, ligesom ogsaa Præsident Martin Christophersen paa en hjertelig Maade blev ønsket velkommen. Festen var overmaade godt besøgt saavel af Søsken de som Venner.

MENNESKETS INDRE TRANG.

Eftersom man i alle Lande træffer paa Religion i en eller anden Form, kommer man uvilkaarligt til den Slutning, at Mennesket maa have en medfødt Trang eller Tilbøjelighed til at vise Ærefrygt for et højere Væsen og til at sætte sig i nærmere venskabelig Forbindelse med dette Væsen. Denne Tilbøjelighed er ofte bleven Aarsag til megen Sorg og Elendighed blandt Menneskene, ligesom den ogsaa har været Kilden til de reneste og varigste Glæder her i Livet, samt Haabet om et endnu bedre Liv hinsides.

Af hvad Art og Beskaffenhed Menneskenes religiøse Forestillinger end er, saa viser de i alt Fald Tilstedeværelsen af en naturlig Trang, der til alle Tider og blandt alle Folk har gjort sig gældende lige fra Tidernes Morgen. Verdens mange, indbyrdes vidt forskellige Religioner kan derfor sammenlignes med ligesaa mange Sidestromme, der alle oprindeligt er komne fra den samme Kilde — de har taget forskellige Retninger og forurenat sig med det Jordsmon, hvori de har fortsat deres Lob gennem Aarhundreder, men de er endnu Vand, om end ikke rent Vand, som det var i Begyndelsen. Disse mange Maader at dyrke Gud paa blandt Kristne, Joder, Muhamedanere og Hedninger vidner saaledes om, at der er en Gud til, og at disse Mennesker har haft Trang til at soge ham og prove paa at tjene ham.

Der opstaar nu ganske naturligt det Spørgsmaal: Hvorledes kom disse forskellige Folk til at besidde visse fælles Hovedtræk i deres religiøse Tænkemaade? Alle tænker de sig Gud-

dommen som en evig, mægtig og højmodig Person eller Indflydelse, Ophavet til deres egen og alle Tings Tilværelse, og for hvem de skal staa til Regnskab for deres Handlinger her i Livet; altsaa indbefattende Begrebet om et Liv efter dette med Straf eller Belønning, formet efter hvad de betragter som Ret og Uret. Er det ikke den mest sandsynlige Forklaring, at denne Drift til at søge den usynlige Skaber og Velgører er nedlagt i det menneskelige Bryst af den store Skaber selv? Er det ikke, for at vi skal anvende og udvikle den, ligesom andre Evner og Tilbøjeligheder, som vi kalder Menneskets naturlige Anlæg?

Lad os se, hvorledes denne Teori stemmer overens med analoge Kendsgerninger. Ethvert Menneskes aandelige Evner ligger næsten aldeles uvirksomme i Barneaarene, men udvikles efterhaanden som Legemet vokser til. Saaledes har det været med Kunst og Videnskab og alt andet, som har bragt Menneskeslægten frem til den høje Grad af Udvikling, som den nu besidder. Mennesket har aldrig skabt noget, men har kun gjort Opdagelser eller draget frem for Lyset, hvad Gud har henlagt i alle Videnskabers store Forraadshus, Naturen. Mennesket frembragte intet nyt; det kunde end ikke forandre Naturens Love efter Ønske, men maatte rette sig efter de evige Love, som det fandt og undertiden folte sig stolt over at have fundet. Astronomi, Geologi, Matematik og Musik har altid været de samme vidunderlige Love underkastet, og vore store Videnskabsmænd har kun opdaget en Brøkdæl af dem endnu.

Men Evnen til at granske og undersøge og til at benytte indvundne Resultater var nedlagt hos Mennesket eller, som man plejer at sige, var det medfødt. Saaledes er det ogsaa med Menneskets religiøse Trang. Den er nedlagt i Mennesket for at blive udviklet og anvendt. Den kan blive ledet i fejlagtig Retning, men den er alligevel af guddommelig Oprindelse og vidner om en Guds Tilværelse ligesom de forskellige Vandstrømme, de mudrede saavel som de rene, vidner om, at

der maa være et Udspring, et højeste Punkt, hvorfra Strømmen tog sin Begyndelse. Sand Religion er saaledes som den rene Strøm, der uforurennet har fortsat sit Løb, men religiøse Vildfarelser, under Navn af Religion, er lig de mudrede Vandstrømme, der ganske vist er urene, med dog er Vand, og vidner om, at de stammer fra en højere Kilde, Gud.

»Daaren siger i sit Hjerte: der er ingen Gud.« Saaledes siger Israels berømte Digter og Konge, David, som uden Tvivl var i Stand til at tale af Erfaring. Og hvad man har lært gennem de paafølgende fire tusinde Aar, har ikke kunnet omstøde denne Erklærings urokkelige Sandhed. Den har holdt sig under Hedenskabet og Pavedømmets mest formørkede Tidsaldre; den har bestaaet mindt i Krigens Tummel, og medens mægtige Nationer maatte bukke under; den har vist sig holdbar blandt Joder, Kristne og Muhamedanere; den har været det mægtige Drivhjul i store nationale Omvæltninger; den har været med og ledet de romerske Legioner, Muhameds vilde Krigere og Korsfarernes af Religionsiver opflammede Hærskarer, og den er endnu ikke tilintetgjort, hverken af Voltaires Filosofi og Satire eller af det nittende Aarhundredes videnskabelige Lys — men *Daaren vil alligevel sige i sit Hjerte: der er ingen Gud.*

Dersom Menneskene havde anvendt samme Omhu paa at udvikle den indre Trang til at dyrke et højere Væsen, som de har anvendt paa andre aandelige Drifters Udvikling, da vilde de have kendt og forstaaet den sande Gud og deres Forhold til ham langt tidligere og langt bedre, end de mest oplyste nu kender og forstaar det. Det er let at konstatere Rigtigheden af denne Paastand. Man tænke sig blot nogle Hundrede Aar tilbage i Tiden og sammenlign Datidens Begreber om Astronomi, Geografi, Kemi og Geologi med vore, for ikke at tale om Dampens og Elektricitetens mangesidige Anvendelse i Menneskets Tjeneste. Man kan blot prøve paa at fortælle et uvidende Menneske i vor Tid om, at man er i Stand til at maale og veje Solen og de fjerneste Planeter, udregne

deres nøjagtige Afstande fra hverandre og deres indbyrdes Forhold i Baner, som de har bevæget sig paa i umindelige Tider og længe for Menneskene kunde leve paa denne Klode, og man vil sikkert møde de samme eller lignende Indvendinger som dem, man nu møder hos Folk, der siger, at der ikke er nogen Gud til; og dog er det en Kendsgerning, at man kan veje Himmellegerne og maale deres indbyrdes Afstande ligesaa nøjagtigt, som man vejer Smør paa en Vægtskaal eller udmaaler et Stykke Klæde. Det er kun Uvidenheden, der gør det virkelige til en Umulighed i vore Øjne, og saaledes er det med Videnskaben om Gud, der indbefatter alle andre Videnskaber. Sand Religion bestaar i en sand, naturlig og fornuftig Guddomsopfattelse eller Viden om Gud. Den er ikke mere unaturlig eller ufattelig end andre Videnskaber, men der maa anvendes en bestemt Metode for at naa det ønskede Resultat, ligesom den studerende i en hvilken som helst anden Videnskab maa følge den anviste Fremgangsmaade for at naa sit Maal.

Dette Middel benyttede den unge Joseph Smith, da han kun var lidt over fjorten Aar gammel. Han fulgte sin indre, naturlige Overbevisning om, at der var en Gud til. Han anraabte ham i Bøn med fuld Forvisning om at blive bønhørt. Derved fandt han, hvad han søgte; han så og samtalede med Gud, og al usikker Teori angaaende det højeste Væsen blev derved stedse fjernet fra hans Begreber. Andre har fundet Gud paa samme Maade, baade for og senere, og havde Menneskenes store Flertal ikke vendt et døvt Øre til den indre Stemme, den indre Trang til Gud, saa vilde de maaske nu være ligesaa fortrolige med deres himmelske Fader, som gode, lydige Børn er det med deres jordiske Forældre, og de vilde sandsynligvis kunde have gjort langt hurtigere Fremskridt i alt, hvad der er ædelt og godt, og nu staaet paa et langt højere Udviklingstrin, end Tilfældet er.

STRØTANKER.

Jo mindre vi er, des mere prøver vi paa at faa andre til at tro, at vi er mere end vi er.

Det er svært at tilgive det Menneske, der gør det, som du bedst kan gøre, bedre end du kan gøre det.

De fleste Mennesker bruger den første Del af deres Liv til at odelægge den sidste Del.

De mørkeste Skygger, der falder over Livet, opstaar ved, at et Menneske staar sig selv i Lyset.

DØDSFALD.

Broder Christen Simonsen døde den 24. Januar i Aalborg af Alderdomssvaghed. Han blev født den 7. Oktober 1841 og blev Medlem af Kirken den 9. Oktober 1881 og levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Broder Christian Rasmussen døde den 27. Januar i de Gamles Hjem i Aarhus. Han blev født i Skovby den 20. September 1844 og har været Medlem af Kirken i mange Aar. Begravelsen fandt Sted fra Hjemmets Kapel den 3. Februar under Ledelse af Konf. Præs. Orson W. Jensen, der ogsaa talte ved Baaren. Ældste Hans Andersen indviede Graven.

INDHOLD:

Sandhedens Kilde	49	Missionsnyheder	58
Den Frelsende Naade	53	Menneskets indre Trang . . .	60
Værdien af Irettesættel-er . .	55	Strøtanker	64
Statistisk Rapport, Norge . . .	57	Dødsfald	64
Præsident Martin Christo- phersen	58		
